

Ἀκούετε, φωνήεντα δικασταί, τοῦ μὲν δ' λέγοντος, ἀφειλετό μου τὴν ἐνδελέχειαν, ἐν-
τελέχειαν ἀξιοῦν λέγεσθαι παρὰ πάντας τοὺς νόμους· τοῦ θῆτα χρούοντος, καὶ τῆς
κεφαλῆς τὰς τρίχας τίλλοντος ἐπὶ τῷ τῆς κολοκύνθης ἐστερῆσθαι· τοῦ ζῆτα, τὸ συ-
ρίζειν, καὶ σαλπίζειν, ὡς μηκετ' αὐτῷ ἐξῆναι μηδὲ γρύζειν. Τίς ἂν τούτων ἀνάσχοιτο;
ἢ τίς ἐξαρχέσειε δίκη πρὸς τὸ πονηρότατον τοῦτ' αὐτῷ; 11. Τὸ δὲ ἄρα οὐ τὸ ὁμό-
φυλον τῶν στοιχείων μόνον ἀδικεῖ γένος, ἀλλ' ἤδη καὶ πρὸς τὸ ἀνθρώπειον μεταβέ-
βηκε, τουτονὶ τὸν τρόπον· οὐ γὰρ ἐπιτρέπει γε αὐτοὺς κατ' εὐθὺ φέρεσθαι ταῖς γλώσ-
σαις· μᾶλλον δὲ ὧ δικασταί· μεταξὺ γάρ με πάλιν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα ἀ-
νέμνησε περὶ τῆς γλώσσης, ὅτι καὶ ταύτης μὲ τὸ μέρος ἀπήλασε, καὶ γλῶτταν ποιεῖ
τὴν γλώσσαν, ὧ γλώσσης ἀληθῶς νόσημα ταῦ· ἀλλὰ μεταβήσομαι πάλιν ἐπ' ἐκεῖνο,
καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναγορεύσω ὑπὲρ ὧν εἰς αὐτοὺς πλημμελεῖ· δεσμοῖς γάρ τισι
στρευβλοῦν καὶ σπαράττειν αὐτῶν τὴν φωνὴν ἐπιχειρεῖ· καὶ ὁ μὲν τι καλὸν ἰδὼν,
καλὸν εἰπεῖν βούλεται· τὸ δὲ παρεκπεσὼν τάλιν εἰπεῖν αὐτοὺς ἀναγκάζει, ἐν ἅπασι
προεδρίαν ἔχειν ἀξιοῦν· πάλιν ἕτερος περὶ κλήματος διαλέγεται· τὸ δὲ (τλήμον γὰρ
ἐστὶ ἀληθῶς) τλήμα πεποίηκε τὸ κλήμα· καὶ οὐ μόνον γε τοὺς τυχόντας ἀδικεῖ, ἀλλ'
ἤδη καὶ τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ, ὃ καὶ γῆν καὶ θάλατταν εἶξαι φασὶ καὶ τῆς αὐτῶν
φύσεως ἐκστῆναι, τὸ δὲ καὶ τούτῳ ἐπιβουλεύει· καὶ Κῦρον αὐτὸν ὄντα, Τῦρόν τινα
ἀπέφηνεν. 12. Οὕτω μὲν οὖν ὅσον ἐς φωνὴν ἀνθρώπους ἀδικεῖ· ἔργῳ δὲ πῶς;
κλάουσιν ἄνθρωποι, καὶ τὴν αὐτῶν τύχην ὀδύρονται, καὶ Κάδμῳ καταρῶνται πολλὰ-
κις, ὅτι τὸ ταῦ εἰς τὸ τῶν στοιχείων γένος παρήγαγε· τῷ γὰρ τούτου σώματι φασὶ
τοὺς τυράννους ἀκολουθήσαντας, καὶ μιμησαμένους αὐτοῦ τὸ πλᾶσμα ἔπειτα σχήματι
τοιούτῳ ξύλα τεκτῆναντας ἀνθρώπους ἀνασκολοπίζειν ἐπ' αὐτά· ἀπὸ δὴ τούτου καὶ
τῷ τεχνήματι τῷ πονηρῷ τὴν πονηρὰν ἐπωνυμίαν συνελθεῖν. τούτων οὖν ἀπάντων
ἕνεκα, πόσων θανάτων τὸ ταῦ ἄξιον εἶναι νομίζετε; ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι δικαίως τοῦ-
το μόνον ἐς τὴν τοῦ ταῦ τιμωρίαν ὑπολείπεσθαι, τὸ τῷ σχήματι τῷ αὐτοῦ τὴν δι-
κὴν ὑποσχεῖν· ὃ δὴ σταυρὸς εἶναι ὑπὸ τούτου μὲν ἐδημιουργήθη, ὑπὸ δὲ ἀνθρώπων
ὀνομάζεται.

Отъ това Лукианово изложение, кату оставиме настръны глумливыи на-
чинъ по кого то е писано, виждаме явно въ какво заблѣждение ся сж на-
ходили стари тѣ Грыцы за истинно то гласопрѣизношение въ ꙗзыка си! а
то е прѣйшло зашто то тии нѣсж знаили истыный му источникъ и ко-
рень, дѣ е трѣбало да ся основжтъ.

Ные оставяме такъже настръны и начало то на старѣ тѣ науки—*чи
сички ии ꙗзыци уишъ были нарѣчыя одного самаго ꙗзыка*—отдавающти же прѣй-
мжшество българскому ꙗзыку надъ еленскаго, съ това не иштиме да кажимъ,
чи еленскый ꙗзыкъ е прѣйшиналъ отъ българскаго или чи е негово нарѣчие,
нѣ! Еленскый най-старъ ꙗзыкъ е былъ едно особено нарѣчие кое е говорило
едно горско племя, нѣ сродно съ общтый ꙗзыкъ, ꙗште въ Хиндистанъ. То
горско племя е послѣдовало общто то приселение отъ Хиндистана за